

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Małgorzata Winkler-Galicka

Sławomir Jęksa

2 Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Szymczak

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Katarzyny Bugajskiej-Grząbki

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2023 r.

sprawy **K. K.**

oskarżonej z art. 190a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 12 października 2022 r., sygn. akt VIII K 862/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. J. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżoną z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza jej opłaty za II instancję.

Sławomir Jęksa Hanna Bartkowiak Małgorzata Winkler-Galicka

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 154/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 12 października 2022 r., sygn. akt VIII K 862/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 pkt 2, 5, 6 kpk w zw. z art. 170 § 1a kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy zmierzającego do pozyskania dodatkowej dokumentacji medycznej oskarżonej, w tym historii leczenia psychiatrycznego w okresie od 2015 r. z uwagi na złożone przez oskarżoną wyjaśnienia jak i sporządzoną w toku postępowania karnego opinię biegłych z dnia 29 listopada 2021 r. oraz opinię uzupełniającą z dnia 5 września 2022 r. w sytuacji, gdy wniosek dowodowy zmierzał do ustalenia oraz wskazania, że sytuacja psychiczna oskarżonej wymagała interwencji lekarzy oraz specjalistów w zakresie psychologii oraz psychiatrii, zatem opinia wskazująca, że K. K. tempore criminis zachowywała zdolność do rozpoznania oraz rozumienia swojego postępowania oraz mogła nim świadomie kierować została oparta na niepełnym materiale oraz dokumentacji co mogło mieć wpływ na wnioski w niej wywiedzione, co z kolei mogło mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Na wstępie należy przypomnieć, iż to sąd jest gospodarzem postępowania jurysdykcyjnego, dlatego w jego gestii pozostaje ostateczna decyzja o dopuszczeniu dowodu. Sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez strony i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 kpk. Oczywiście decyzja o oddaleniu dowodu musi znajdować podstawy faktyczne i prawne. Istotne jest przy tym, że jako niedopuszczalne uznać trzeba prowadzenie postępowania dowodowego niejako „na wszelki wypadek” dla sprawdzenia, czy za pomocą kolejnych dowodów da się wysnuć alternatywne, choćby najbardziej nieprawdopodobne wersje zdarzenia. Dowody dopuszcza się w celu udowodnienia konkretnych okoliczności, a nie w celu sprawdzenia hipotezy wnioskodawców czy ewentualnie okażą się przydatne w danym postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt V KK 164/22, Lex nr 3433620; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2022 r., sygn. akt IV KK158/22, Lex nr 3439131).</p> <p>Przenosząc powyższe stwierdzenia na grunt kontrolowanej sprawy, Sąd odwoławczy nie potwierdził żadnych uchybień w decyzji Sądu Rejonowego o oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy zmierzającego do pozyskania dodatkowej dokumentacji medycznej oskarżonej K. K., w tym historii leczenia psychiatrycznego w okresie od 2015 r. Zaznaczyć w tym miejscu trzeba,</p>	

że opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 29 listopada 2021 r. autorstwa biegłych

A. R. i M. S. wydana została w oparciu o jednorazowe badanie psychiatryczne K. K. oraz na podstawie udostępnionej biegłym szerokiej dokumentacji medycznej oskarżonej, która sięgała nawet 2007 r. Znamienne jest przy tym, że biegli nie zgłaszali by te przedstawione im dokumenty były niewystarczające dla wydania jednoznacznej opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonej oraz określenia jej zdolności do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Biegli nie zgłaszali także potrzeby poddania oskarżonej obserwacji, uznawszy, iż udostępniony materiał dowodowy oraz badanie psychiatryczne, które przeprowadzili były wystarczające dla wydania opinii sądowo-psychiatrycznej w tej sprawie. Biegli zaopiniowali kategorycznie nie stwierdzając u K. K. choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, a jedynie osobowość nieprawidłową chwiejną emocjonalnie oraz zaburzenia adaptacyjne i zespół Aspergera w wywiadzie. Zdaniem biegłych oskarżona tempore criminis miała zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanego jej czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem, czyli nie zachodziły warunki z art. 31 § 1 i 2 kk. W związku z tym, że obrońca oraz oskarżona wnieśli pisma kwestionujące wartość dowodową opisanej opinii podając, że w wykazie dokumentacji medycznej służącej do wydania opinii brakuje dokumentacji dr P. K. – psychiatry współpracującego z Fundacją (...) w Ł., Sąd Rejonowy reagując

na powyższe zwrócił się do J. C. Diagnozy i (...) Autyzmu o podanie, czy oskarżona leczyła się w tej jednostce, a jeżeli tak to w jakim okresie i z jakim rozpoznaniem oraz przesłanie w takim wypadku dokumentacji z przeprowadzonego leczenia. W odpowiedzi podana klinika nadesłała do akt dokumentację leczenia K. K. w tej placówce. Sąd umożliwił obrońcy zapoznanie się z tą dokumentacją i wykonanie jej fotokopii. Na rozprawie odbywającej się w dniu 18 maja 2022 r. został zaś dopuszczony dowód z uzupełniającej opinii psychiatrycznej biegłych A. R. i M. S. celem ustosunkowania się do zastrzeżeń i kwestii zgłoszonych przez obrońcę i oskarżoną, a także uwzględnienia uzyskanej dodatkowej dokumentacji. Do akt wpłynęła bowiem jeszcze korespondencja z Narodowego Funduszu Zdrowia zawierająca wykaz wizyt lekarskich jakie odbyła K. K. w okresie od 2015 do 2022 r., która to dokumentacja została przesłana biegłym celem jej uwzględnienia przy wydawaniu opinii uzupełniającej. Biegli po zapoznaniu się z dodatkową dokumentacją medyczną ustosunkowali się do zastrzeżeń oskarżonej i jej obrońcy zgłoszonych do opinii. Efektem tych działań jest opinia sądowo-psychiatryczna uzupełniająca z dnia 5 września 2022 r., zgodna z opinią pierwotną z dnia 29 listopada 2021 r, ze zmianą jedynie odnośnie rozpoznania nieprawidłowej osobowości bez określania jej typu (zgodnie z najnowszą klasyfikacją ICD-11). Na kolejnej rozprawie odbywającej się w dniu 28 września 2022 r. obrońca podniósł, że opinia biegłych jest niepełna albowiem nie dysponowali oni pełną dokumentacją świadczeń medycznych, w tym uzyskanych

przez oskarżoną, a dostarczonych do jego kancelarii w dniu rozprawy celem złożenia w sądzie. Sąd Rejonowy w oparciu o art. 170 § 1 pkt 2, 5 i 6 kpk oddalił wnioski dowodowe obrońcy podając, że w aktach sprawy znajduje się już obszerna dokumentacja medyczna oskarżonej, sama podsądna wyjaśniała też co do leczenia i stanu zdrowia, przy tym decydujące znaczenie ma w tym zakresie opinia biegłych, a ta obejmowała także badanie oskarżonej. Zdaniem Sądu Okręgowego powyższa decyzja była prawidłowa i zasadna. Sąd Rejonowy nie bagatelizując znaczenia dokumentacji medycznej oskarżonej, która jak trafnie podał jest pomocna przy wydaniu opinii psychiatrycznej przez biegłych, słusznie podkreślał wartość badania psychiatrycznego oskarżonej przeprowadzonego osobiście przez biegłych – autorów opinii. Znamienne jest przy tym, że biegli nie dostrzegli poddania oskarżonej obserwacji psychiatrycznej, stwierdzając za wystarczające dla określenia stanu zdrowia psychicznego oskarżonej właśnie to jednorazowe badanie. Oskarżona wraz z obrońcą mieli wyznaczony przez Sąd I instancji termin na zgłaszanie wniosków dowodowych i nic nie stało na przeszkodzie by dalszą dokumentację medyczną przedłożyli do akt na wcześniejszym etapie postępowania, skoro oskarżona nią dysponowała. Jak wynika z kart informacyjnych, danych z wizyt lekarskich co także zaobserwował Sąd II instancji, K. K. kwestionowała stawiane diagnozy lekarskie, zasięgała wielu kolejnych konsultacji w różnych punktach medycznych w celu potwierdzenia jej przekonanie o tym, że cierpi ona na autyzm.

W dużej mierze z tego względu dokumentacja medyczna oskarżonej jest tak rozbudowana, a zawiera powielające się rozpoznania, których oskarżona nie akceptuje. W takim wypadku wydanie przez biegłych psychiatrów opinii, która nie opierała się na absolutnie wszystkich dokumentach medycznych z wieloletniego leczenia psychicznego oskarżonej, nie była wcale niepełna. Bowiem te dokumenty, którymi biegli dysponowali w połączeniu z jednorazowym badaniem psychiatrycznym były wystarczające aby w sposób jednoznaczny i właściwy określić stan zdrowia psychicznego oskarżonej, w tym jej zdolność znaczenia swojego czynu oraz możliwość pokierowana swoim postępowaniem. obrońca nie wykazał przy tym by wspomniana opinia sądowo-psychiatryczna była niepełna, niejasna lub zawierała wewnętrzne sprzeczności. Pamiętać trzeba, że w przypadku kiedy opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, że opinia taka nie jest przekonująca (niepełna) dla stron procesowych, nie jest przesłanką jej podważenia i następnie dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o przepis art. 201 kpk (wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 31 maja 2022 r., sygn. akt II Ka 147/22, Lex nr 3357910). Wszystko to uzasadnia prawidłowość postanowienia Sądu Rejonowego o oddaleniu wniosku obrony o przeprowadzenie kolejnej, uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów na podstawie art. 201 kpk a contrario.

W związku z powyższym Sąd odwoławczy uznał też za nieuzasadniony zawarty w apelacji wniosek o zwrócenie się do Narodowego Funduszu Zdrowia

o przesłanie szczegółowej historii leczenia K. K. w zakresie poradnictwa psychologicznego oraz psychiatrycznego celem ustalenia warunków osobistych oskarżonej oraz kształtowania się jej percepcji podejmowanych działań, na przestrzeni okresu, kiedy udzielane były jej świadczenia w zakresie zdrowia psychicznego w ramach usług NFZ. Jak zaznaczono w protokole rozprawy apelacyjnej, zgłoszony w tym zakresie wniosek nie mógł być rozpoznany wcześniej niż zarzut odwoławczy, dotyczący tej samej materii, a skierowany wobec działań procesowych Sądu I instancji. Jak zaś wykazała kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku, przedstawione przez stronę następne dokumenty dotyczące wizyt psychiatrycznych i psychologicznych (koperta k. 459) nie zawierały żadnych takich elementów, które wskazywałyby na inne niż w zgromadzonym materiale dowodowym dane na temat stanu zdrowia psychicznego K. K., mogące być przydatne dla wyrokowania w niniejszej sprawie. Co godne podkreślenia apelujący, wnioskując o pogłębienie ustaleń na temat stanu zdrowia psychicznego oskarżonej nie przedstawił podstaw uzasadniających podjęcie takiej inicjatywy dowodowej, a wskazujących na uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonej w czasie popełnienia zarzucanych jej bezprawnych zachowań na szkodę pokrzywdzonej D. G. (1). Stąd też należało podtrzymać stanowisko Sądu I instancji wyrażone w postanowieniu z dnia 12 października 2022 r. (k. 460).

Wniosek

<p>Wniosek z apelacji pisemnej: Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie K. K. od zarzucanego jej czynu, ewentualnie zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie łagodniejszej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby jednego roku oraz orzeczenie nawiązki w wysokości 1000 zł.</p> <p>Wniosek zmodyfikowany na rozprawie apelacyjnej: Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna nie wykazała żadnych nieprawidłowości w decyzji Sądu Rejonowego o oddaleniu wniosku dowodowego o uzyskanie dodatkowej dokumentacji medycznej i dopuszczenia kolejnej uzupełniającej opinii biegłych. Istotne jest przy tym, że apelujący nie wykazał by wydana w sprawie opinia charakteryzowała się cechami, o których mowa w art. 201 kpk, a więc nie dowiódł by występowały przesłanki przemawiające za dopuszczeniem kolejnej opinii innego zespołu biegłych, czy tych samych biegłych. Sfera poczytalności oskarżonej tym bardziej zatem nie wymagała uchylenia wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 401 § 1 kpk w zw. z art. 170 § 1a kpk poprzez oddalenie wniosku złożonego w toku rozprawy głównej o przerwę celem zapoznania się z doręczoną obrońcy dokumentacją medyczną, bezpośrednio przed terminem rozprawy z dnia 28 września 2022 r. z uwagi na oczywiste działanie złożonego wniosku do przedłużenia postępowania oraz złożenia wniosku po zakreślonym przez organ procesowy terminie w sytuacji, gdy wniosek jedynie miał na celu umożliwienie obrońcy zapoznanie się z doręczonymi dokumentami oraz sformułowanie na jego podstawie wniosku dowodowego wskazującego na okoliczności dotąd nieznanne obrońcy jak i Sądowi I instancji, tj. stanu zdrowia oskarżonej przed zarzucanym jej czynem jak i po jego popełnieniu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W ocenie Sądu Okręgowego nie doszło do uchybienia przepisom proceduralnym w związku z oddaleniem wniosku złożonego w toku rozprawy głównej o przerwę celem zapoznania się z doręczoną obrońcy dokumentacją medyczną. W pierwszym rzędzie nasuwa się spostrzeżenie, iż to sam obrońca dostarczył tę dokumentację, przekazaną w jego kancelarii przez osobę działającą w imieniu oskarżonej. Prawdą jest, że sytuacja ta według oświadczenia apelującego miała miejsce w dniu rozprawy, tj. 28 września 2022 r., lecz nie stało</p>		

to na przeszkodzie by obrońca choć pobieżnie przejrzał dostarczone mu dokumenty przed ich przekazaniem do sądu. Już bowiem taka wstępna lektura pliku tych dokumentów pozwalała na wniosek, że w zakresie diagnostycznym nie różni się ona od dokumentacji medycznej już zgromadzonej w tej sprawie. Nadmienić należy, że wspomniane dokumenty zostały przedłożone przez obrońcę na rozprawie bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku, a więc na bardzo zaawansowanym etapie postępowania. W związku z tym uzasadnione było równoczesne uznanie, że wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia postępowania, skoro obronie дано wystarczającą ilość czasu aby przedłożyć do akt wszelkie dowody mogące mieć znaczenie dla końcowego rozstrzygnięcia. Przede wszystkim zaś i to było najważniejsze, nie miał zupełnie racji apelujący jakoby na podstawie omawianych dodatkowych dokumentów medycznych możliwe było sformułowanie wniosku dowodowego wskazującego na okoliczności dotąd nieznanе obrońcy, jak i Sądowi I instancji, tj. stanu zdrowia oskarżonej przed zarzucanym jej czynem i po jego popełnieniu. Wydana w sprawie jasna, rzeczowa opinia biegłych psychiatrów określiła stan zdrowia psychicznego oskarżonej, wykazując brak okoliczności wyłączających winę z art. 31 § 1 lub 2 kk. Wszystko to było wiadome obrońcy, jak i Sądowi I instancji i nie było podstaw aby dopuścić kolejny wniosek dowodowy w tym zakresie, pozbawiony nowych, nieznanых dotąd okoliczności. Skarżący w ten sposób po raz kolejny starał się w toku postępowania przed Sądem I

<p>instancji podważyć wnioski zawarte w opinii biegłych psychiatrów. Próby te jednak były bezskuteczne i nie przyniosły oczekiwanego przez skarżącego i oskarżoną rezultatu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie K. K. od zarzucanego jej czynu, ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie łagodniejszej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby jednego roku oraz orzeczenie nawiązki w wysokości 1000 zł.</p> <p>Wniosek zmodyfikowany na rozprawie apelacyjnej: Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z powyższego wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Sąd odwoławczy nie dostrzegł żadnych uchybień procesowych przy odmowie wyznaczenie przerwy w rozprawie celem umożliwienia obrońcy zapoznania się z kolejną partią dokumentacji medycznej oskarżonej. Wniosek ten ewidentnie zmierzał do przedłużenia postępowania, a nadto został złożony po terminie zakreślonym przez Sąd Rejonowy. Decyzja o oddaleniu tego wniosku miała więc</p>		

podstawy zarówno faktyczne jak i prawne.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez niedostateczne uwzględnienie zeznań świadka D. G. (2) (prawidłowe brzmienia nazwiska G.), co mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia w sytuacji, gdy świadek trafnie oraz niebezpodstawnie wskazuje, że w niniejszej sprawie doszło do przekroczenia granic relacji pomiędzy specjalistą a pacjentem przez co działanie i zachowanie oskarżonej wobec pokrzywdzonej w jej odczuciu nie stanowiło działań mogących realnie wpłynąć na poczucie bezpieczeństwa D. G. (1), a tym bardziej nie miało tego na celu, zwłaszcza że z perspektywy K. K. pomiędzy stronami miały panować przyjacielskie stosunki.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Warto już w tym miejscu zaznaczyć, że skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne, czy też niekorzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jego bowiem wykazanie „jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy – w szczególności logicznego rozumowania – oraz</p>		

doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 221/22, Lex nr 3478004). Tymczasem obrońca oskarżonej nie wykazał by ocena wartości dowodowej zeznań świadka D. G. (2) była błędna. Wymieniony świadek nie dawał obiektywnego oglądu na sprawę z racji tego, że był w osobistej relacji z oskarżoną K. K. i przez to jego zeznania mogły służyć potwierdzeniu przyjętej przez podsądną linii obrony. Poza tym, jak trafnie podano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazania świadka D. G. (2), jego wiadomości na temat inkryminowanego czynu pochodziły w większości z przekazu od oskarżonej, a nadto w istotnych dla sprawy elementach były to subiektywne opinie, nie informacje o określonych faktach. Zeznania świadka D. G. nie miały zatem tak istotnego znaczenia jak wnosił apelujący, a ponadto słusznie Sąd I instancji dokonał ich częściowo negatywnej weryfikacji. Skarżący nie dostrzegał bowiem, że pozostałe zgromadzone w tej sprawie dowody zarówno osobowe, jak i dokumentowe nie potwierdzały by relacja pomiędzy oskarżoną i pokrzywdzoną D. G. (1) przybrała inny charakter niż pacjent - psycholog. Przede wszystkim pełną wartość dowodową zachowały zeznania pokrzywdzonej D. G. (1), która szczerze, jasno i logicznie przedstawiła historię znajomości z oskarżoną i powstałe w związku z tym dla pokrzywdzonej uciążliwości i obawy. Sąd Rejonowy należycie zatem ustalił i odpowiednio ocenił fakt, iż podsądna jeden raz była w mieszkaniu prywatnym pokrzywdzonej, co było spowodowane niemożnością odbycia sesji w gabinecie z uwagi

na chorobę córki pokrzywdzonej. D. G. (1) logicznie wyjaśniła okoliczności z tym związane, z perspektywy czasu także widząc, że było to nieprofesjonalne. Sąd karny nie miał za zadanie kontroli jej pracy, choć pokazywało to, że pokrzywdzona przede wszystkim poważnie traktowała problemy pacjentki i chciała jej pomóc. Zatem jednorazowa wizyta oskarżonej w domu D. G. (1), czy odpowiadanie przez nią na wiadomości e-mail oskarżonej poza godzinami pracy w przychodni, nie mogły zostać poczytane jako przekroczenie zwyczajowych granic relacji pacjent-lekarz, jak błędnie oceniał świadek D. G. (3). A miało to miejsce w okresie poprzedzającym zarzut uporczywego nękania objęty aktem oskarżenia w niniejszej sprawie. Zauważyć też trzeba, iż terapia psychologiczna, zwłaszcza pacjentów leczonych onkologicznie, jest dziedziną specyficzną. Wymaga od prowadzącego ponadnormatywnej empatii i wsparcia dla pacjenta. D. G. (1) rozumiejąc te potrzeby, starała się tak udzielać pomocy K. K., odpowiadając na jej wiadomości bezzwłocznie, czasem po zakończeniu pracy w przychodni. Poruszanie z pacjentką prywatnych tematów stanowiło zaś element terapii. Myli się zatem apelujący powołując na zeznania D. G. (2), że oznaczało to przyzwolenie na nawiązywanie prywatnych kontaktów, pisanie licznych wiadomości mailowych oraz SMS-ów zawierających obraźliwe treści i niezwiązanych z procesem wsparcia psychologicznego po zabiegu onkologicznym. Świadczy o tym jasny komunikat D. G. (1) z września 2019 r. do oskarżonej K. K. o zaprzestanie wysyłania wiadomości na jej prywatny numer telefonu,

następnie zablokowanie numeru oskarżonej i ograniczenie kontaktu wyłącznie na służbowy numer. Reasumując powyższe, kontrola odwoławcza nie potwierdziła żadnych nieprawidłowości w ocenie dowodu z zeznań D. G. (2).

Sąd odwoławczy za celowe uznał poruszenie w tym miejscu jeszcze kwestii istotnej z punktu widzenia znamion występkę z art. 190a § 1 kk, który został przypisany oskarżonej K. K.. Należy bowiem pamiętać, iż dla wyczerpania wszystkich ustawowych znamion tego przestępstwa niezbędne jest by nękające zachowania wzbudziły w osobie pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia bądź też istotnie naruszyły jej prywatność. W zarzucie postawionym oskarżonej wymieniono oba te elementy oddziaływania na pokrzywdzoną, jednakże w czynie przypisanym K. K. w wyroku Sąd I instancji wyeliminowano istotne naruszenie prywatności i przypisano podsądnej podejmowanie czynności nękających, które wzbudziły u pokrzywdzonej D. G. (1) uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i poniżenia. W tej sytuacji zbędne były wskazania apelującego w których przekonywał, że zachowania oskarżonej nie naruszały prywatności pokrzywdzonej D. G. (1). Dla możliwości przypisania odpowiedzialności karnej z art. 190a § 1 kk było też bez znaczenia, że działania podsądnej podejmowane na numer telefonu i adres mailowy pokrzywdzona mogła próbować blokować, skoro oskarżona szukała innych dróg by komunikować się z pokrzywdzoną. Poza tym nie jest konieczne by sprawca czynu z art. 190a § 1 kk

podejmował zachowania nękające prowadzące się do osobistych kontaktów z pokrzywdzonym, nachodzenia w domu bądź w miejscu pracy. Możliwa jest także sytuacja kiedy do wyczerpania wszystkich ustawowych znamion z art. 190a § 1 kk dojdzie poprzez bombardowanie ofiary licznymi obraźliwymi wiadomościami e-mail, czy SMS, różnymi pogrózkami, powtarzającymi się pomimo wyraźnego sprzeciwu pokrzywdzonego, które to wiadomości wzbudzają w pokrzywdzonym uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia. Taka sytuacja miała właśnie miejsce w kontrolowanej sprawie i przypisanie K. K. winy i sprawstwa z art. 190a § 1 kk było w pełni uzasadnione. Natomiast subiektywne przekonanie oskarżonej, iż nie działała ona w celu wzbudzenia u pokrzywdzonej poczucia zagrożenia, tylko taka forma kontaktu miała na celu uzewnętrznienie odczuć oskarżonej na doznaną krzywdę w czasie pobytu w szpitalu, nie było podstawą dla wydania w tej sprawie wyroku uniewinniającego, jakiego oczekiwali obrońca, jak i oskarżona. Motywacja sprawcy jest bowiem irrelevantna z punktu widzenia znamion tego czynu. Sprawca zatem może działać w różnym celu. W związku z tym, że jego zachowanie musi być uporeczywe oraz musi ono prowadzić do określonego skutku, sprawca powinien zarówno swoją świadomością, jak i wolą obejmować te elementy stanu faktycznego (wyrok Sądu Najwyższego dnia 2 grudnia 2020 r., III KK 266/20, Legalis nr 2508786). Jak zaś wykazał prowadzony przed Sądem Rejonowym Poznań – Stare Miasto w Poznaniu proces karny, oskarżona K. K. była wówczas w pełni władz

<p>umysłowych i mogła pokierować swoim zachowaniem według swojej woli.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie K. K. od zarzucanego jej czynu, ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie łagodniejszej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby jednego roku oraz orzeczenie nawiązki w wysokości 1000 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona w tej sprawie ocena dowodów, w szczególności zeznań świadka D. G. (2), okazała się trafna i zgodna ze wszystkimi dyrektywami ustanowionymi w art. 7 kpk. Przypisanie oskarżonej odpowiedzialności karnej za czyn z art. 190a § 1 kk było ze wszech miar uzasadnione, a przeciwne stanowisko obrońcy nie spotkało się z aprobatą organu odwoławczego.</p> <p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała także by orzeczona kara, czy też środek kompensacyjny w postaci nawiązki były niewspółmiernie surowe. Wręcz przeciwnie kara zasadnicza jawi się jako sprawiedliwa, uwzględniając zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości czynu oraz wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające ustalone</p>		

indywidualnie w przypadku oskarżonej K. K.. Istotne jest, że skarżący podważając współmierność orzeczonej kary oraz nawiązki ograniczył się tylko do zgłoszenia subiektywnego stanowiska w tym zakresie, bez podparcia go konkretnymi, rzeczowymi argumentami. Odnośnie wysokości nawiązki dla pokrzywdzonej należało jedynie wspomnieć, że nie powinna mieć na nią wpływu sytuacja materialna sprawcy, na którą w tym wypadku powołał się Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku. Z racji braku zaskarżenia na niekorzyść oskarżonej bezcelowym było bardziej rozbudowane odnoszenie się do tego punktu orzeczenia.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy była niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455</p>	

kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonej z urzędu – adw. R. J. w środku odwoławczym zawarł wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej podsądnej w postępowaniu odwoławczym. Wniosek ten podtrzymał na rozprawie apelacyjnej. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokackich została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p>
3.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił</p>

oskarżoną K. K. z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na które składało się też wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu oraz obliczana od wysokości kary opłata za II instancję. Oskarżona nie posiada żadnego znaczącego majątku, uzyskuje niewielkie dochody z tytułu przyznanej renty socjalnej, z uwagi na stan zdrowia nie ma możliwości podjęcia zatrudnienia. Ponadto jest ona zobowiązana do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej orzeczonej w wyroku Sądu I instancji nawiązki. Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że dodatkowe obciążanie oskarżonej kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze stanowiłoby dla niej zbyt dużą dolegliwość finansową.

7. PODPISY

Sławomir Jęksa Hanna Bartkowiak Małgorzata Winkler-Galicka